

V pomladni noči.

Divje race skozi mehko noč gredo
in ko da s perutnicami ob zvezde bijejo,
pojo —
pomlad v dežel neso.

Jutri pod oknom roža se odpre
in vrt in breg vsevprek
pokrije cvetni sneg
in mmm . . . čebele pesem zašume.

Ej, kaj če bi še jaz, ko je vigred
in čas zato, s čebelami šumečimi
poslal vse svoje misli v svet
po med! —

Joža Lovrenčič.

Gnezdo.

Gnezdo v zimskem grmu,
list nad njim osamel
drhti:
ti ti ti ti ti . . .

Gledam gnezdo, poslušam list —
ali je mraz takó,
ali je bridka misel
objela dušo mojó?

Gnezdo v zimskem grmu,
list nad njim osamel —
vse je šlo,
danes, jutri bom še jaz odletel!

Joža Lovrenčič.

Kazalec na dvanajstih.

Odlomek iz hribovske zgodovine. — Dr. Ivo Šorli.

Tiho in mirno leži strniška fara. Kakor ogromna zelena rjuha, na veliko zdrapirana, skoro že samo vržena, je globel pritrjena na tri, štiri nebotične bele grebene, na dnu najnižje gube obtežena s tremi, v ravni črti dobre četrte ure vsaksebi ležečimi vasmí z živordečimi strehami in kipečimi zvoniki: Strniščem, Središčem in Dolenjim. Od vasi do vasi se sporedno bleščita bela cesta in srebrna reka. Vse naokrog pa je ovešeno s čednimi naselbinami kakor majčkenimi slikami.

Pred dobrimi dvajsetimi leti bi bil celo tujec uganil, katera teh treh vasi je kraljica; ko je imela namreč samo prva tu na levi, vas Strnišče, zraven cerkve tudi pokopališče. Zdaj ga ima še Dolenje.

Ali kakor ni dvoma, da so nekoč v davnih časih Strniščani z otožnimi srci pripravljali vrtec

beli božji dekli — Dolenjcem zdaj ni bilo tako. Zakaj lotili so se bili dela iz jeze in upornosti. Srdito so peli pikoni in so žvenketale lopate, in nič manj niso švigale iskre iz oči nego iz kamenov pod udarci.

Vsega pa je bil kriv gospod Jože Skočaj, župnik strniške fare, sam, kolikor se na svetu po pameti o krivdi govoriti more. Človek bi res pričakoval, da bi moral biti župnik vesel, če se tudi podružničarji za svojo lastno cerkev pobrigajo in jo po moči ozaljšajo in odičijo. In v resnici so Dolenjci tri mesece prej samo čakali, kako jih bo gospod zdajci pohvalil, ko je stopil na velikonočni ponedeljek — dolenjsko opravilo — pred oltar — prižnice njihov sveti Marka ni premožel — in je obrnil oči tja gori pod strop na sredi cerkve,